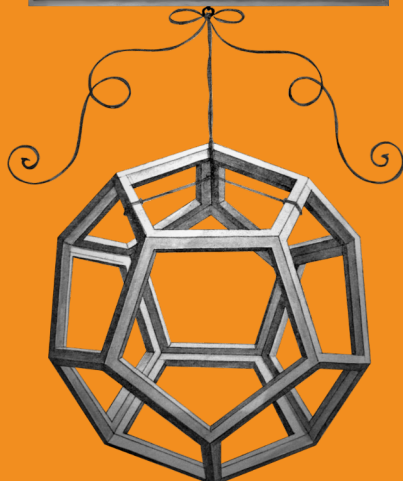

*Kunskap för människans
harmoniska utveckling*

ESOTERISK LIVSÅSKÅDNING

Självlagen

– en sammanställning av föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

SJÄLVLAGEN

Självförverkligande

”Självlagen eller lagen för självförverkligande säger, att varje väsen självt – genom egen insikt och eget arbete – måste förvärva alla de egenskaper och förmågor som till sist skall leda fram till [kosmisk allvetenhet och allmakt](#).”

Självförverkligande är att förverkliga det man potentiellt är. Allt liv är gudomligt till sitt väsen. Därmed menas, att alla [monader](#) en gång skall förverkliga sin inneboende potentiella gudomlighet.

Självlagen säger, att individens utveckling är individens egen sak, att ingen annan än han själv kan utveckla honom. Det är så, eftersom det som utvecklas är [egenarten](#), det evigt unika hos varje individ.

Självlagen klargör, att människans medvetenhetsutveckling beror på henne själv, hur många inkarnationer det än må ta. De största hindren för vårt medvetna självförverkligande är våra vanföreställningar, som leder oss vilse, våra emotionala illusioner och mentala fiktioner. Det är vår totala missuppfattning av livet och dess mening, som gör att vi felbedömer oss själva och våra möjligheter, gör att vi inte kan inse meningen med vår inkarnation, kommer oss att begå otaliga misstag, får oss att hänge oss åt misströstan och förtvivlan.

För självförverkligande fordras kunskap, livstillit, själtillit, lagtillit, självbestämmdhet och vilja. Självbestämd kan människan bli först, sedan hon nått högre mentalt stadium, inte längre är offer för emotionala [illusioner](#) och mentala [fiktioner](#). Vilja är den orubbliga föresatsen att tillämpa den kunskap man teoretiskt inhämtat. I sin fulla utsträckning är det inte möjligt förrän människan nått [idealitetsstadiet](#). Väsentliga förstadier till alla dessa nödvändiga egenskaper kan emellertid utvecklas även på lägre stadier av den som är tillräckligt beslutsam.

Självförverkligandet är ett arbete på lång sikt även sedan man börjat medvetet sträva därefter och söka förnuftigt tillämpa livslagarna. Självförverkligandet går genom egna erfarenheten. Alla utvecklas genom att göra erfarenheter och bearbeta dem. Endast genom bearbetning av upplevelserna skaffar man sig insikt och förståelse. Endast genom eftertanke, analys, strävan till objektivitet kan man uppfatta den allmängiltiga lärdom som ligger i varje personlig erfarenhet.

Utvecklingen från lägsta till högsta nivå är en serie problem eller uppgifter, som människan själv måste lösa. Ett problem hon struntar i att lösa, löser på fel sätt eller med andras hjälp, kommer igen tills hon löst det på det enda riktiga sättet, som är hennes egenarts lösning, så att hon till sist förstått det livsproblemet på sitt eget sätt. Först därefter kan hon nå närmast högre nivå.

Lars Adelskog, Förklaringen, Avdelning Åtta, Självlagen, www.hylozoik.se

Livstillit, självtillit, lagtillit

”Den som misstror livet berövar sig den kraft som föds av tillit till livslagarna.”

Självförverkligande förutsätter tre egenskaper för att bli effektivt. Dessa är livstillit, självtillit och lagtillit. De är inte möjliga att utveckla förrän människan nått [kulturstadiet](#), insett enhetens avgörande betydelse och börjat förstå livets mening.

Man måste skilja mellan livets mening och inkarnationens mening. Livets mening är medvetandets utveckling. Människans nuvarande inkarnation ingår som en enda bit i ett oerhört stort pussel, som hon inte kan överblicka. Hon minns inte sitt förflutna och anar inte sin framtid. Alltså kan hon inte se evolutionens röda tråd löpa genom hennes tillvaro. Hon upptäcker ingen mening med det enda liv hon vet om. Denna inkarnation kan för henne te sig omänskligt svår, smärtsam, meningslös.

Livstilliten ger människan förtröstan, att livet menar allt till det bästa trots att mycket tycks tala emot detta. Livstilliten är en icke-intellektuell visshet om, att det finns även en positiv mening med det som sker, att livet är en skola för vinnande av nödvändiga erfarenheter, att spelet aldrig är helt förlorat, att nederlaget aldrig är definitivt, att det alltid kommer nya tillfällen och en ny dag, att misslyckanden och motgångar är nödvändiga för att vi skall lära oss förstå livet och människorna, göra nödvändiga lärdomar för den vidare färd.

Självtilliten har samma grund. [Jaget](#) vet med sig, att det slutligen har bara sig självt att lita till men också, att det inom sig har potentialitet till allt. Jaget har ju oräkneliga gånger förut klarat ut till synes hopplösa situationer och problem. Självtilliten ger människan förmåga och mod att vara sig själv, enkel, okonstlad, spontan, att våga tänka, känna, handla på sitt eget sätt, våga visa sig okunnig, våga tvivla, våga ifrågasätta auktoriteternas ”vishet”, våga försvara frihet och rätt, våga följa ädla impulser, våga göra misstag. Självtilliten är oberoende av framgång eller misslyckande, av de illusioner som brister vid påfrestningar. Den är oberoende av människors beröm eller klander eller egen bristande förmåga. Och den har ingenting gemensamt med inbilskhet, självhävdelse eller förmätenhet.

Lagtilliten är vår tillit till de orubbliga naturlagarna och livslagarna. Det finns människor, som aldrig studerat esoterik och aldrig hört ordet ”livslag” men som ändå har en spontan förtröstan, att det inte finns något sådant som ”livets orättvisor” utan att fullkomlig rättvisa styr världen. De oroar sig inte för egen och andras utveckling utan vet, att allt riktigt utfört arbete i det godas tjänst måste ge resultat, även om sådana kan låta vänta på sig. De litar på lagen och begär inte att få se resultat.

Lars Adelskog, Förklaringen, Avdelning Åtta, Självlagen, www.hylozoik.se

Hinder för självförverkligandet

”Människan måste räkna med hinder av otaliga slag: fysiska, arvsanlag, omgivning, förvärvade egenskaper, tid och förhållanden, nationens, familjens och egen skörd, för att uppräknade de allmännaste. Det enda nödvändiga i allt detta är föresatsen att aldrig släppa taget. Misslyckanden hindrar aldrig framgång. Genom misstag lär vi. Svårigheter utvecklar.”

Det finns många hinder för självförverkligandet. Några av de allvarligaste är de följande. Söndringstendensen är raka motsatsen till viljan till enhet. Den yttrar sig i egoism och hatisk inställning till livet och allt i livet, också det egna jaget. Dit hör inte bara uttalat hat utan också aggressivitet, irritation, avund och vilja att dominera över andra. Allt detta motverkar enheten, liksom utnyttjande och konkurrens. Till söndringstendensen hör givetvis också moralism.

Moralism eller dömande beror på hat och okunnighet om livet. Hat är en opersonlig kraft liksom kärlek. En människa som är uppfylld av hat måste få utlopp för det. Vem som blir offret spelar mindre roll. Genom sin blotta existens tjänar en ädlare människa att påminna andra om deras litenhet. Därför blir hon förhatlig för moralisterna med deras stackars hat.

Moralisten tror, att han kan bedöma en annan människa och sedan har rätt att döma henne. Stort misstag. Ingen människa kan bedöma en annan. Vad ser hon av den andra? Jaget i dess nuvarande inkarnation, det är allt. En bråkdel av hennes förvärvade egenskaper kommer till synes. Därtill kan hennes dåliga skörd i denna inkarnation ha tvingat henne ner på en betydligt lägre nivå än den hon en gång uppnått.

Skörden säger ingenting om människans status i evolutionen. Svår skörd kan förekomma också på högsta mänskliga nivå, i synnerhet när människan skall slutsörda för att kunna övergå till [femte naturriket](#).

Andra hinder för självförverkligandet är sådana, som hämmar själva sökarinstinkten, som är så viktig för vår inre växt och förnyelse. Den intellektuella osjälvständigheten visar sig i att man inte vågar ha egen åsikt utan böjer sig för auktoriteterna, inte ens undersöker på vilka grunder auktoriteten utger sig som sådan. Dogmer låser fast betraktelsesätten och omöjliggör nya, nödvändiga synsätt.

Kampen för tillvaron och vardagslivets intigheter har en väldig förmåga att uppsluka människan, om hon inte har starka inre drivkrafter, som förmår henne att hålla kontakten med idealens värld levande. Därmed är inte sagt, att vi skall fly de plikter som samhället och sammanlevnaden med andra lägger på oss. Men i allt detta skall vår strävan vara att hjälpa oss själva och andra till ett högre slags liv än det blott vardagliga.

Lars Adelskog, Förklaringen, Avdelning Åtta, Självlagen, www.hylozoik.se

Självbestämmdhet

”Självtillit och självbestämmdhet är mod att stå ensam, mod att säga och göra det som bör sägas och göras. Det är en knivskarp väg. Många har förfelat den genom ett outtalat ord, en ojord handling, genom att söka undfly svårigheter eller disharmoniska förhållanden, lämna problem olösta som måste lösas.”

Det är individens uppgift att förvärva självbestämmdhet, lära sig lita till sitt sunda förnuft och göra sig oberoende av alla slags inflytelser från än så ”upplyst” håll. Självbestämmdhet är första förutsättningen för ”fri vilja”. Den, som är beroende av andras omdöme, är andras slav.

Endast den som förvärvat självbestämmdhet kan utveckla sin [mentalmedvetenhet](#) till kontakt med [kausallmedvetenheten](#). Det är individens uppgift att befria sig från emotionala illusioner och mentala fiktioner, och det kan hon endast genom tillit till sitt eget sunda förnuft. Detta är ingen självhävdelse utan kunskap om lagen och medför den sanna ödmjukheten inför livets problem.

Självbestämmdhet är i motsats till självhävdelse objektiv bestämmdhet, bestämmdhet av fakta, faktorer, förhållanden. Självhävdelse fås, så snart personligheten med sina önskningar, illusioner, fördomar, dogmer etc. gör sig gällande. Detta sker ofta under den självbedrägliga motiveringen, att ”man måste själv följa det högsta man inser och förstår”. Därmed kan man försvara vilka galenskaper som helst.

Att låta andra kunna förarga eller såra oss, vittnar om vår oförmåga att behärska medvetenhetsinnehållet i [emotionalhöljet](#). Vi låter dem få makt över oss och behärska vår medvetenhet. Vi visar därmed vår brist på självbestämmdhet. Ett fel många begår är att i dylika tillstånd bekämpa innehållet i höljet. Det blir så mycket starkare, emedan vi betraktar det. Låt höljet rasa som det vill och rikta uppmärksamheten på något annat.

Självbestämmdhet betyder att själv bestämma, att man vill härska över medvetenhetsinnehållet i sina [höljen](#). Med närmast högre slag av medvetenhet lär sig individen behärska det närmast lägre i en oavbruten serie: behärska det emotionala med det mentala, det mentala med det kausala, det kausala med det essentiala etc.

Självbestämmdhet i större utsträckning blir möjlig först på humanitetsstadiet.

Självbestämmdhet gör oberoende av men också tolerant mot andras åsikter.

”För att förstå mycket måste man ha förrirat sig djupt in i törnesnåren... De varnande exemplen hjälper ej; man måste själv vara nära att bli ett sådant, innan man ser klart.” Därmed uttrycks den väsentliga skillnaden i livshänseende mellan teori och praktik. Den, som inte vet genom egen upplevelse och erfarenhet, har föga nytta för egen livsföring av enbart teori.

Det finns en ledning i människans liv, men det är inte en ledning, som uppammar osjälvständighet och beroende, utan tjänar att utveckla självtillit och självbestämmdhet.

Ledningen är inte personlig utan opersonlig. Den visar sig i livsomständigheterna och i hur dessa fogar sig, en ledning, som individen vanligtvis inte blir varse, förrän han mot slutet av sitt liv kan överblicka sin utvecklingsväg.

Henry T. Laurency, Livskunskap Ett, Livslagar, Självlagen; Livskunskap Två, Esoterisk Psykologi; Livskunskap Tre, Mystik; De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Självlagen; Människans väg, Andrajaget, www.laurency.com

Osårbarhet

”Endast fysiskt lidande kan vara obotligt: smärta, åldrande, död. Emotionalt lidande kan alltid hävas med en akt av bestämd vilja, genom att vägra lida, vägra uppmärksamhet åt det som vållar lidande. Det förutsätter förmågan att styra den egna medvetenheten. Den förmågan kan uppövas.”

Sårbarhet är hos de flesta ett komplex från barndomsåren, grundlagt och uppammat genom äldres såväl som yngres vana att retas, håna, förlöjliga med mera. Den som är särskilt känslig, blir utsedd till allmän hackkyckling. Inget gläder primitiva såsom makt att tillfoga lidande. Man berövar dem denna makt genom osårbarhet.

Sårbarhet är en brist, en stor nackdel vid umgänget med människorna. Osårbarhet är sunna förnuftets första plikt mot en själv, är en av den verkliga människans nödvändiga egenskaper. Man måste klart inse det oförnuftiga i att kunna såras, att ge representanter för hatets uppfinningsrikedom makt att förstöra ens jämvikt och sinnesro. Sårbarheten är hos de flesta ett komplex, en följd av de illusioner och vanföreställningar som knutits till begreppen heder och ära. Man känner sig kränkt av bevis på andras missaktning och vanvördnad.

Stoikerna lärde att alltid vara förberedd på alla slags obehag, inte oroas av dem, inte bekymra sig om dem, inte bekämpa dem och alltid bevara fattningen genom likgiltighet. ”Att ta det som en prövning” var deras livstrick. Att ”inte stå emot”, sätta upp ett motstånd i medvetandet, reagera, kritisera, förargas, indigneras med mera, innebär en oanad kraftbesparing, skänker överlägsen nivå och är i regel den visaste taktiken. Att bekämpa dumhet och hat är som att hugga huvuden av hydran – vilken symbol betydde det aktiva hatet i allmänna opinionen.

Den som är osårbar blir aldrig nedstämd genom andras illvilja och elaka avsikter, som är deras sak och skördelagens. Att bli kränkt är en brist. Att uppta andras taktlösheter och oförskämtheter är att såra sig själv. Den som vill såra tillhör skadegörarnas och skadeglädjarnas majoritet och står på en så låg utvecklingsnivå, att allt vad han tänker, känner, säger eller gör faller under strecket för det mänskliga.

Vår fantasi kan förstärka lidandet till det outhärdliga. Allt plågsamt medvetenhetsinnehåll försvinner, när uppmärksamhet och minne vägrar befatta sig därmed. Upplev känslan av kraft, vilja, likgiltighet i stället! Alla utbrott bryter ner och försvårar kraftsamlandet. Olycklig är endast den som tar det tragiskt, självmedlidsamt och tillåter sig känna sig olycklig.

Osårbarhet är första steget på vägen till övermänniskan. Man blir inte osårbar genom att bli hård utan genom självtillit, självbestämmdhet, lugn, oberördhet, ädel likgiltighet och humor. Sårbarhet är djupare sett fruktan, fruktan för vad andra ska tänka och säga. Osårbarhet är mod och ger mod.

Mycket svåra livsomständigheter har direkt till uppgift att lära människan uppskatta, bruka och odla sina mentala krafter och genom tankens makt övervinna känslornas makt. Förmågan att glömma sig själv och sina lidanden är svårförvärvat. Men den som lärt sig den konsten, har lärt sig leva för andra och löst sin korta tillvaros problem.

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Självlagen*, www.laurency.com

Misstag och försummade tillfällen

”I och med att vi inser misstagen och lär av dem, är deras makt bruten.”

Vi utvecklas genom att göra erfarenheter och lära av dem. Vi begår i stort sett endast misstag, eftersom vi saknar kunskap om verkligheten, livet och livslagarna, saknar förmåga att förverkliga våra ideal. Att vi inte begår samma misstag som andra på lägre nivåer, beror på att vi gjort de misstag som hörde till de nivåerna och att vi lärt av dessa misstag. Vi lär genom erfarenheten och endast genom den, hur mycket vi än tror och påstår motsatsen. Det som inte ingår i vår latent erfarenhet, kan vi aldrig rätt förstå, aldrig rätt använda. Lär vi av andras erfarenheter, visar det blott, att vi en gång själva gjort likadana. Alla kan vi i nya liv begå nästan vilket misstag som helst. Men har vi erfarenheten definitivt undanträtt, så begår vi inte samma misstag två gånger.

De misstag vi begår i livet beror inte endast på okunnighet. Många beror på att vi saknat de egenskaper som skulle förhindrat misstagen. Misstag är oundvikliga, och vi varken behöver eller bör sörja över dem, ty det är genom dem vi utvecklas.

På det hela taget är de misstag vi begår inte så skadliga för oss som våra framgångar, förutsatt givetvis, att vi erkänner våra misstag och lär av dem. Den tillfredsställelse, vi känner när vi lyckas, är tecken på egocentricitet, denna så förrädiska illusivitet, som gör oss blinda för vår löjliga obetydlighet såsom [förstajag](#).

Dagligen försummar vi tillfällen att tjäna livet. I vår självupptagenhet är vi blinda för de möjligheter att så god sådd som livet dagligen erbjuder oss. Det är genom att tillvarata dessa små, omärkliga, skenbart så betydelselösa tillfällen, som vi får möjlighet att upptäcka eller att ta emot de stora erbjudanden som de flesta låter aningslöst gå förbi. Genom små, obetydliga vänligheter, tjänster, kunde vi bli som solstrålar i en irriterande tillvaro, göra livet oändligt mycket lättare, trivsammare, gladare för alla. Genom att tala väl om alla och söka finna förtjänsterna hos alla motverkar vi andras tillfällen till hatyttringar. Vilket rikt liv har inte den levat och vilket storverk i det tysta har inte den individen utfört, om vilken det kan sägas, att världen var bättre, så länge han levde i den.

Försummade tillfällen kommer aldrig igen. De är lika många förlösade chanser att berika våra kommande liv på jorden. Varje tillfälle är ett erbjudande och kan vara ett prov. Det är det lilla, skenbart obetydliga, som är det viktiga i livet. De som klagat över att de ”aldrig haft någon chans”, har försummat de otaliga, små tillfällena.

Naturligtvis försittes många tillfällen på grund av okunnighet eller oförmåga. De som kommer i kontakt med den esoteriska kunskapen men inte en gång vill göra sig besvär med att undersöka dess riktighet, begår emellertid misstag, som det dröjer många liv, innan de får tillfälle att begå på nytt.

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Självlagen*, www.laurency.com

Levnadskonst

”Levnadskonst är takt, plikt och dygd. Takt är oförmåga att såra. Plikt är att fylla sin uppgift. Dygd är den ’gyllene medelvägen’ mellan ytterligheterna.”

Till levnadskonst hör att lita på [Lagen](#), inse att jaget är osårbart, att allt är gudomligt, att alltså det naturliga är gudomligt, att det är vår plikt att vara lyckliga, att begäret är omätligt och omöjligt att tillfredsställa, att begäret gör oss olyckliga, att emotionalitetens fruktan, oro, misstro, tvivel förlamar och förmörkar.

Till levnadskonst hör oberördhet, och den är förutsättning för ”lycka”, lugn, harmoni med sig själv, balans, sans och måtta.

Konsten att leva består i att friktionsfritt tillämpa livslagarna. Av dessa är enhetslagen (Länk till vår text om enhetslagen) den viktigaste. Tillämpas den, följer allt det andra av sig självt. Visst är vi här för att utvecklas genom strävan. Tanken på den egna utvecklingen är för många det väsentliga. Men detta blir för dem som inte nått ett högre utvecklingsstadium, utslag av en finare form av själviskhet. Den som insett att tjänandet är det snabbaste sättet att utvecklas, har som först fattat livsenhetens betydelse.

Livskonstnären kan vara lycklig utan allt sådant, som de flesta anser nödvändigt för lyckan: hälsa, makt, anseende, rikedom, familj, ämbete etc. Han vet att det är våra egna föreställningar, som gör oss olyckliga, inte förhållandena.

Lyckan är till stor del en viljesak. Varje försök att bli som solstrålar för andra medför sin egen belöning.

Nöjet har sin uppgift som nödvändig vila, avkoppling, omväxling. Därutöver är nöjet slöseri med tid, det dyrbaraste av allt för den som insett livets mening.

De som förvärvar hagalenskap ska bli fattiga. De som förvärvar behovslöshet ska aldrig lida brist. Detta är en [skördelagens](#) följdlag.

”Om människorna förverkligade broderskapets idé (med allt vad det innebär) i sitt dagliga liv vid sina inbördes relationer (mellan arbetare och arbetsgivare, mellan folket och politikerna, mellan nationerna och mellan raserna), så skulle det bli den fred på jorden som ingenting skulle kunna rubba. En så enkel regel och så ytterligt oförstådd av majoriteten.” (D.K.)

Genom att göra det villigt och glatt, som måste göras, lär vi mer än på något annat sätt. Allt som händer oss är antingen gottgörelse, skörd, lärdom, hjälp, härdning eller medel till frigörelse och ofta alltsammans på en gång.

Genom att slita livets band, inte kunna vänta, tills de löser sig av sig själva, vägrar vi lära av livet och sår i regel dålig sådd. Ge aldrig upp! Släpp aldrig taget! Friskt mod så ofta du än misslyckas! Ta det lugnt, så går allting bra!

Henry T. Laurency, Livskunskap Ett, Livslagar, Självlagen, www.laurency.com